

udføres i Overensstemmelse med Afdelingschefens Ordre, og endvidere at etablere det Samarbejde i det daglige Liv, som er nødvendigt, hvor Afdelingerne griber ind i hverandre, og at dette sker ret jævnlige, vil enhver i det praktiske Liv forfaren Mand være vidende om. Drejer det sig om Indberetninger, vil Fremgangsmaaden sikkert være akkurat den samme. Fra Distriktschefen sendes Indberetningen til Generaldirektøren, og denne tilkalder den vedkommende Afdelingschef, før han træffer endelig Bestemmelse om, hvad der skal ske.

Det ærede Medlem talte om, at vi indskød en Instans mere. Det skønner jeg ikke er rigtigt, men jeg erkender, at hvor Talen er om de vigtigere Anliggender, der skal behandles af Generaldirektionen, kan man kalde Distriktschefen en Instans. Jeg skønner nu ikke rettere, end at han blot er den Myndighed, der samler Traadene i sin Haand fra de forskellige Afdelinger, før Indberetningen gaar ind til Generaldirektøren, men selv om man vil opfatte ham som en Instans mere, vil jeg hævde, at af den Decentralisation, som her finder Sted, vil følge, at et stort Antal, maaske op imod Halvdelen, af Sagerne vil afgøres mundtlig i Distrikterne, thi Distriktschefen faar Lejlighed til at kende alle de Forhold og det meste af det Personale, der sorterer under ham. Og som Følge af, at Distriktschefen er i Stand til dagligt eller flere Gange ugentlig at befære sit Terrain og øve Kontrol paa virkningsfuld Maade, vil han tildele sine Sektionsledere, Baneingeniører baade Frihed og Myndighed i saa vid Udstrækning, som det er foreneligt med det praktiske Liv. Ved denne Styrelse opnaar man i Virkeligheden det samme, som det ærede Medlem gør gældende i sin Betænkning: at vi skal endnu længere ned med Myndigheden og Friheden til at handle. Ja, det kommer vi, men vi har dog til enhver Tid Distriktschefen til at foranledige det nødvendige Samarbejde. Det er Værdien og Betydningen af Distriktschefens Nærværelse.

I øvrigt omtaler det ærede Mindretal i sin Betænkning dette Forhold paa en Maade, som ikke vækker stor Overbevisning om Rigtigheden af en saadan Fremgangsmaade, thi det ærede Medlem tror ikke selv paa, at det vil føre til et gunstigt Resultat. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg af Betænkningen citere nogle Udtalelser af det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem er Ordfører.

Efter at det ærede Medlem har omtalt den Ordning med Sektionsledere, som det ærede Medlem synes vilde være bedre, slutter han saaledes: „Skulde det imidlertid vise sig, at der ikke bliver det fornødne Samarbejde mellem Sektionerne efter den af nærværende Mindretal foreslaaede Ordning, vil man naar som helst kunne indføre en Deling i Distrikter, med en Chef for hvert, uden at dette medfører eller behøver at medføre større Forandringer i den stedlige Ledelse af Jernbane-driften.“ Jeg maa dertil sige, at efter at det ærede Medlem har sønderlemmet — i al Venskabelighed — den Ordning med Distriktschefer, som vi ønsker, og har fremsat sine egne Betragtninger, slutter han saaledes, som jeg nylig læste op. Det vidner om, at der ikke er nogen større Tiltro til, at denne Ordning vil føre til et gunstigt Resultat. Men jeg spørger: Hvorfor skulde vi egentlig vente med at se, om det af de ærede Medlemmer stillede Forslag kan føre til et gunstigt Resultat, eftersom det i saa høj Grad ligner den Ordning, vi har i Øjeblikket? Og efter Statsbaneudvalgets indgaaende 2 $\frac{1}{2}$ -aarige Undersøgelse skønner man jo, at denne Ordning virker utilfredsstillende. Hvorfor da vedblivende vente med at træffe Bestemmelse om at gaa over til noget, der giver mere Betyggelse for at blive en Ordning, der vil medføre et økonomisk gunstigere Resultat, end hidtil er naaet!

Jeg skal, fordi det ærede Medlem ikke var helt tilfreds med vore Udtalelser om, hvorledes Afdelingscheferne skal stilles, gentage, at Chefen for Trafikafdelingen optræder til enhver Tid paa Generaldirektørens Vegne. Over alt, hvor han kommer frem, er han den øverste Myndighed indenfor sit Omraade, og de Ordre, han ønsker at udstede, maa gaa gennem Distriktschefen i det Distrikt, hvor han opholder sig. Paa samme Maade for Baneafdelingens Vedkommende. Maaske jeg maa bemærke, at for Trafikafdelingens Vedkommende er jo det ærede Medlem enig med os i, at vi maa have en Decentralisation, for saa vidt som det ærede Medlem selv foreslaar to Overtrafikinspektorater. For Baneafdelingens Vedkommende vil det gaa paa samme Maade. Chefen for Baneafdelingen vil over alt, hvor han kommer frem, optræde som Generaldirektørens befuldmægtigede, have den højeste Myndighed indenfor sin Kreds og give sine Ordre gennem Distriktschefen. I visse Situationer tvivler jeg ikke om, at Distriktschefen og Afdelingschefen vil følges ad ud